

LAMENT OD SVIH ZABORAVLJENIH MALIH NARODA

Mada mi kažu da sam porijeklom neko drugi
Da moji kraljevi i nisu moji
Da odbrana moja i nije odbrana
Znam od rođenja da nas lažu
Tuđi istoričari tuđi analitičari tuđi dnk znalci
Da bi nam oteli naše, uništili ponos
Zatrli sjeme, obeščastili žrtve
Naše svetinje su vječne, istinite,
Naše proslave nikome ne smetaju
Osim onima koji nam zavide
Na svijetlim podvizima, stradanjima i žrtvama
Ako svi tako kažu, svi lažu
Već vijekovima to su zavjere protiv nas
Koji baš i nismo više sigurni ni odakle smo
Ni čiji smo, ni koja je naša sveta misija
Osim da budemo svoji na svojim
Osim da smo žrtve i nevine duše
Bogobojažljivi i svakako sveti.
Slavne prošlosti koja ne poznaje sadašnjost,
Kako nam govore, da bismo se promijenili,
Da bismo pogledali od čega živimo, ako živimo,
Da bi nam i dalje podmetali svoju nauku,
Svoja istraživanja, svoje lijekove, svoje vakcine,
Kako bi nas istrijebili sa lica zemlje
I tako oteli ono što sami nemaju.
Neće to tako ići, strpljivi smo mi,
Čekaćemo da nas Gospod pogleda,
Onda ćemo im pokazati ko smo i odakle smo.

BUDI SVOJ SUD

Jedan dan, samo jedan dan,
Da mirno koračaš šumom,
Sam ili sa psom, bez vijesti,
Odsječen od svijeta, prepunog
Riječi i slika, velikih naslova,
Sudbinskih odluka, nedovršenog zla,
Opjevanog, prisvojenog, dobro je,
Naše je, sudite svima nama,
Koji smo to mi, na paketima zla,
Zar se tako ne zove od postanja,
Opravdanje je bilo zemaljsko,
Odgovornost na nebu, bio si uvrijeđen,
Poslije toga više nema suda,
Poslije toga sve je samo laž,
Trošenje vremena u aulama,
Za svoj narod, svoju crkvu,
Za svog Boga sve je dozvoljeno,
Iskućiti treba sve veze
S ovim i s onim svijetom,
Pokušati, po koji to put,
Da se sa sobom povežeš,
Da se sa sobom pomiriš,
Ne čini to više, ne nož.
Ne puška, ne otrov, ne,
Budi sam svoj sud, svoj Bog,
Njemu se gadi i da te pogleda.

ROBA SA GREŠKOM

Bio je to poduhvat za san, kamoli za javu,
Otišao sam Majstoru, put dug i naporan,
Nosio sam Zemlju na sebi, poput Atlasa,
Više nisam mogao da izdržim, evo me,
Radi sa mnom šta hoćeš i znaš, dosta mi je,
Oče koji jesi, imaj milosti, pogledaj ovaj jad,
Ti si ga stvorio, ti ga prihvati i popravlja,
Sve što je neko stvorio, može i popraviti,
Samo ako hoće, ako je iskren i marljiv,
A Ti si, Majstore nad majstorima, valjda vješt,
Da sve ponovo dovedeš u red, vrijeme je,
Bili smo, slikovnica je to, u oblaku,
Gdje se ništa ne vidi, ali se dobro čuje,
Sav je instrumentarij tamo, jerihonske trube,
Hramovske siringe, zvuci znani i neznani,
Nisam zbog njih došao, ali slušati moram,
Nova dva milenijuma, čijeg računanja vremena,
Dok se sve jednom utiša, nema muzike sfera,
Čeka se glas nad glasovima da objavi nalaz –
Vrati se tamo odakle si, nepopravljiva je
Tvoja zemaljska kugla i njeni žitelji,
Učinio sam ih privremenim, kao robu sa greškom.

GREŠKA

Noć je, varka da sve spava,
Da misao se pretače u san,
Da san je slika drugog svijeta,
Baš u tom trenu, misao
Postaje samo riječ – Greška,
Hvata slike, događaje,
Odluke od prvog dana,
Prvog koraka u dumači,
Do bilo čega danas,
Lijepi mu tu riječ – Greška,
Što se ne umara, ne spava,
Samo ruje po meni, tebi,
Tužbu i presudu,
Nema porote, nema suda,
Kadija radi svoj posao,
Ispovijedanje ne vrijedi,
Inkvizicija si sam,
U svakoj noći do kraja,
Ne možeš uteći – Greška,
Pomiri se s osudom,
Možda će zaspati misao,
U neko doba, neke noći,
Ti i Greška, zagrljeni.

MOŽDA SAVRŠENO

Dječak čeka majku, to je slika,
Sjećanje, na drvenim basamcima,
Prema verandi, ili možda snu,
U koji mu dolazi anđeo, drugar,
To je slika samoće, kasnije pjesma,
Sada taj dječak spava, sam u sobi,
Jutro je, ostario je, pa ga san lako
Savladava, pušta mu na volju,
Potpuno obučen, pokriven
Tek toliko da se san pojavi,
Obično bude tako, sada nije
I jeste, slično, svemu prošlom,
Samo što u tom snu, on opet sanja,
Da je krenuo u nebo, kao Gagarin,
Tijelo se trese, do rasprsnuća,
Nema nelagodnosti, samo svjetlost
Tamo, kuda se kreće, mami ga,
Da osjeća punoću, ozarenost,
Koga to, anđele, ako te ne vidi,
Nego se budi, iz sna u san,
Dokle i koliko, ne pita zašto,
Činilo mu se da je sve savršeno.

NIKO I NIŠTA

Niko je sa Ništa u partnerskim odnosima,
Tako se sada kaže, ranije je bilo drugačije,
Što se prihvata samo od sebe, vrijeme je,
Dok nije bilo ovako, bilo je slično ovako,
Niko je imao Ništa, sasvim zakonito,
Sa svim obavezama i svim uživanjima,
Prihvatao je to od prvog dana, negdje tamo,
Drugačije nije moglo biti, postoje
Da budu jedno s drugim, ovako ili onako,
Da se pomažu u dobru i zlu
S tim što dobra nema, ne za njih,
Inače bi se drugačije zvali, pominjali,
Ovdje su rođeni, ovdje život proveli,
Teško da osim mene dokonog
Piše o njima, ni prije ni poslije,
Ni grob im se neće poznavati,
Mada će biti sahranjeni negdje,
Mada će biti neka imena, različita,
Ima ih mnogo, bilo koje da se uzme
Odgovaraće, Niko i Ništa su saglasni,
Biće po milosti Božjoj Neko i Nešto,
Kao bilo ko u vječnosti koje nema.